

CHƯƠNG 22**Trăm Tử Đạo, Tru Tam Phật**

Sau khi Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân đi xong, Hàn Tùng Linh dẫn Bạch Phong Công Chúa đến nấp sau cây cổ tùng đầu thông đạo chăm chú nhìn xuống. Chàng tin chắc sau khi được Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và Tái Ngoại Du Long cấp báo, Tam Phật Gia Hoàn Đạo Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên nhất định sẽ tới đây.

Bạch Phong thấp giọng hỏi:

- Tùng Linh, chàng đoán Cổ Tiêu Thiên sẽ đưa bao nhiêu nhân thủ tới đây?

Có lẽ nàng nói quá nhỏ, đồng thời Hàn Tùng Linh phát hiện ra điều gì đó nên không nghe thấy.

Bạch Phong kéo áo chàng hỏi:

- Tùng Linh! Chàng sao thế?

Hàn Tùng Linh quay lại hỏi:

- Bạch Phong, chuyện gì thế?

Bạch Phong nhìn chàng đầy lo lắng:

- Chàng đang nghĩ gì vậy?

Hàn Tùng Linh “À!” một tiếng đáp:

- Ta đang nghĩ đến chuyện sắp xảy ra.

- Thấy vẻ mặt chàng, người ta lo muốn chết!

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Lo gì chứ? Hiện giờ ở Tĩnh Tâm Bình này đúng như cái tên của nó, là thế giới rất yên bình.

- Chỉ tiếc vừa rồi chàng không được tận hưởng cảnh yên bình hiếm hoi đó. Ngay cả bây giờ chàng vẫn cho đó chỉ là ảo ảnh, đúng không?

Hàn Tùng Linh nhẹ giọng:

- Bạch Phong, ta không nghĩ thế đâu. Hơn năm năm trước, ta đã từng sống trong thế giới thanh bình.

Bạch Phong rầu giọng:

- Nhưng thế giới đó bây giờ không còn tồn tại nữa, ít nhất là đối với chàng. Ngay lúc này đây, chàng đang chuẩn bị đưa hết tâm lực ra để đối phó với một trong những kẻ chủ hung cướp đi cuộc sống yên bình ngày xưa, một trong những hung nhân đệ nhất võ lâm...

- Ta biết.

Bạch Phong nhắc lại câu hỏi:

- Chàng đoán xem Cổ Tiêu Thiên sẽ đem theo thuốc hạ có đông không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Với thân phận của mình, hẳn chỉ đem theo một số ít đệ tử thân tín mà thôi.

Chàng vừa nói xong thì quả thấy năm người xuất hiện, theo thông lộ ngược lên dốc.

Đi đầu là một lão nhân tóc bạc búi thành búi lớn, tai to miệng rộng, đôi mắt hõm sâu lấp lánh tinh quang, mình bận bạch bào, lưng đeo một thanh đao to bản dính thêm bày vòng bạc to bằng miệng bát, mỗi bước đi làm những vòng bạc này va vào nhau tạo thành những âm thanh rất dễ chịu.

Người này tuổi độ thất tuần, tướng mạo không có chút gì gọi là uy mãnh, bộ mặt chỉ toát ra vẻ cao ngạo, tự phụ, ánh mắt lạnh lùng ác độc.

Sau lưng lão ta là bốn tên trung niên hán tử tinh tráng vạm vỡ, tuổi từ ba mươi đến bốn mươi.

Bạch Phong thấp giọng hỏi:

- Tùng Linh, bạch y lão nhân kia ắt là Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Chính hẳn.

- Còn bốn tên kia chàng có biết không?

- Không biết. Chắc là hộ vệ thiết thân, giống như Tứ Đại Kim Cương của tên đầu lĩnh.

Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên tới cách đạo khẩu bốn năm trượng thì dừng lại, đưa mắt lướt qua Bạch Phong Công Chúa rồi nhìn sang Hàn Tùng Linh, rít lên:

- Tiểu bối! Người ắt là dư đảng của Hàn Kiếm Môn?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Các hạ mang Thất Hoàn đao, từ tiêu chí đó đủ biết là Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên rồi. Không sai, tại hạ là dư đảng Hàn Kiếm Môn Hàn Tùng Linh, đến tìm người đòi nợ!

Cổ Tiêu Thiên nói:

- Rất tốt! Sau hôm nay sẽ không còn Hàn Kiếm Môn nữa.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Xem ra các hạ rất tự tin.

- Đương nhiên!

- Vậy các hạ lên đây hay Hàn mỗ xuống đó?

Cổ Tiêu Thiên đưa mắt quan sát địa hình rồi nói:

- Lão phu thích đoạn thông đạo này.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Vậy là Hàn mỗ phải xuống rồi.

Cổ Tiêu Thiên nói:

- Hàn Tùng Linh, một khi đối địch không cần xét đến tôn ti. Chẳng qua lão phu thích đoạn thông lộ này nên chỉ đề nghị như vậy thôi chứ không áp đặt.

- Còn phương thức quyết đấu, các hạ có đề nghị gì không?

- Người dùng hai chữ “quyết đấu” nghe căng thẳng quá, lão phu thích hai chữ “tranh hùng” hơn.

Hàn Tùng Linh nhận xét:

- Cổ Tiêu Thiên, người có vẻ rất tự tin?

- Khi lão phu đã đích thân xuất chiến thì chẳng ai đủ khả năng làm mất đi sự tự tin cả. Chính vì thế mà tạo thành thói quen.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Cổ nhân có câu “sống thì âu lo, chết thì an lạc”. Cổ Tiêu Thiên như vậy là người bắt đầu cảm thấy an lạc rồi đấy.

- Không phải bắt đầu, ta đã sống như thế từ rất nhiều năm nay rồi. Bây giờ đi vào chính đề. Vừa rồi lão phu đề nghị người tán thành không?

Hàn Tùng Linh không đáp, cùng Bạch Phong Công Chúa theo thông đạo đi xuống đứng đối diện với Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên.

Bốn tên hán tử sau lưng Cổ Tiêu Thiên dán mắt nhìn Bạch Phong, miệng thì thầm bàn tán.

Cổ Tiêu Thiên quay lại quát:

- Câm miệng hết cho ta!

Bọn hán tử khiếp sợ im bật.

Cổ Tiêu Thiên nhìn Hàn Tùng Linh cười nói:

- Lão phu tuổi đã cao nên quản giáo không nghiêm để chúng buông lời lỗ mãng, hoài mong hai vị mở lượng hải hà.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Người cho ta tức giận hay sao?

Cổ Tiêu Thiên cười đáp:

- Có những người ôm hận trong lòng mà không để lộ ra mặt, vì thế lão phu không thể không phòng ngừa.

Hàn Tùng Linh nói:

- Cao thủ đối địch, thắng thua chưa biết, tối kỵ việc nổi giận không đầu. Cổ Tiêu Thiên, người là một trong ba tên đầu sỏ mà ta muốn tìm, vì thế đối với người không thể khinh thị.

Cổ Tiêu Thiên chú ý nhìn chàng một lúc rồi hỏi:

- Tiểu tử! Lão phu nghe nói một mình người tiêu diệt toàn bộ nhân mã ở Thúy Tùng Viên, còn truyền xuất một câu ngạo thị giang hồ là “Hàn kiếm xuất cửu châu mất vía”, đúng không?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Người không tin?

- Xác thực lão phu hoàn toàn không tin. Tuy nhiên nhìn dáng vẻ người, lão phu thấy đó điều gì đó khác thường khiến ta phải đề phòng.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Người sẽ không phải đề phòng lâu đâu. Cùng lắm là hết đêm nay thôi.

Cổ Tiêu Thiên gật đầu đáp:

- Điều đó rất đúng, không còn phải bàn cãi gì nữa. Kể từ ngày mai, lão phu tin rằng mình không còn vất vả đến Quan Ngoại thêm một lần nữa.

Hàn Tùng Linh nói:

- Cũng có thể người sẽ vĩnh viễn ở lại Quan Ngoại này.

- Lão phu lại cho rằng điều đó hoàn toàn không có khả năng.

- Chúng ta nên dừng cuộc tranh luận ở đây để cho thực tế chứng minh đâu là chân lý.

Cổ Tiêu Thiên gật đầu nói:

- Rất tốt. Nhưng trước khi động thủ lão phu luôn luôn tuân theo một quy ước.

- Quy ước thế nào?

- Rất đơn giản.

Lão quay lại chỉ bốn tên trung niên hán tử sau lưng mình nói:

- Trước khi động thủ với lão phu, người cần xử lý xong bốn tên thủ hạ của ta.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Đó là chiến thuật?

- Không phải chiến thuật, mà là đại biểu cho thân phận.

- Tại hạ nghĩ đó là lời ngụy biện mà thôi.

- Hàn Tùng Linh, nếu võ công người tương đương với lão phu thì có đấu với chúng cũng không đến nỗi để lộ tuyệt học của mình.

Hàn Tùng Linh xua tay nói:

- Thôi được, nhưng dọc đường người đã thấy tử thi Khổ Diện Kim Cương và

Ngũ Độc Kim Cương.

- Không cần nhìn mà lão phu đã nghe Dịch Tinh Nam nói.

- Nếu vậy thì tại sao người còn thí mạng thêm bốn tên đệ tử? Chẳng phải nhờ đó mà tạo thêm thuận lợi cho mình?

- Người đã đánh giá sai về chúng.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Chẳng lẽ võ công chúng còn cao hơn Tứ Đại Kim Cương?

- Nếu lấy bốn đấu ba, chúng chắc thắng.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói:

- Cổ Tiêu Thiên, tất cả lực lượng chúng ta đều hiện hữu ở đây. Vì thế muốn dùng chiến thuật thế nào thì đó là quyền của người, thậm chí người liên thủ với chúng cũng không sao. Bây giờ chúng ta bắt đầu.

Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên mặt sa sầm nói:

- Tiểu bối! Người đừng chọc giận ta. Tuy vài tháng qua người đã làm Quan Ngoại thất điên bát đảo nhưng trước mắt lão phu, người còn chưa đủ cân lượng đâu. Nếu người thắng chúng thì mới đủ tư cách đối địch với ta. Đó là quy củ!

Bốn tên trung niên hán tử lập tức lao ra trước mặt Hàn Tùng Linh.

Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên nói:

- Hàn Tùng Linh! Trước khi giao thủ, lão phu xin giới thiệu, bốn tên thuộc hạ của ta danh xưng Tứ Dao Vô Địch.

Lão chỉ tên béo mập đứng bên tả bị một vết sẹo đao dài từ tai trái tới chót mũi nói:

- Đây là lão đại Dao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên.

Rồi chỉ sang tên thứ hai mặt vàng như nghệ tiếp:

- Vị này là lão nhị Đoạn Hồn Dao Lưu Canh Lục.

Tên thứ ba mặt đen như đất nồi là lão tam Phi Hồn Dao Nhạc Đại Nguyên, tên còn lại bị đứt mất vành tai phải là Dao Phong Sưu Hồn Bốc Vân Thông.

Hàn Tùng Linh nói:

- Chẳng trách gì Cổ Tiêu Thiên nói các vị chưa từng gặp địch thủ, nguyên là bốn vị ác danh lừng khắp võ lâm Tứ Dao Vô Địch. Hàn mỗ rất hân hạnh!

Chàng dừng một lúc lại tiếp:

- Theo tại hạ thấy thì nên có hai vị ra án ngữ sau lưng Hàn mỗ. Như thế khi phát động tấn công sẽ có uy lực hơn.

Lão đại Dao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên bảo Phi Hồn Dao Nhạc Đại Nguyên và Dao Phong Sư Hồn Bốc Vân Thông:

- Lão tam, lão tứ! Lát nữa động thủ các ngươi tìm cách ra sau hấn đi! Nhưng hãy cẩn thận.

Lão nhị Đoạn Hồn Dao Lưu Canh Lục hỏi:

- Tên họ Hàn! Người chuẩn bị xong chưa?

Hàn Tùng Linh tay vẫn cầm thanh kiếm nguyên cả vỏ nói:

- Các vị bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ. Mời!

Dao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên quát lên:

- Đánh!

Sau tiếng lệnh, Tứ Dao Vô Địch đồng loạt vung đao xông vào từ bốn phía chém bổ xuống. Trong ánh trăng ảm đạm, đao quang lóe sáng chém nát không gian, phát ra những âm thanh vun vút đủ làm người ta thất tim lự cốt.

Tứ Dao Vô Địch không phải lần đầu tiên liên thủ đối địch, vì thế phối hợp rất nhịp nhàng, động tác nhuần nhuyễn giống như theo khuôn mẫu đã vạch sẵn, phát huy hết sở trường, hạn chế tới mức tối đa những khiếm khuyết, tạo thành uy lực kinh nhân.

Dao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và Đoạn Hồn Dao Lưu Canh Lục đứng ở mũi chủ công, mới xuất thủ cả hai đã phát ra mấy chục đao uy hiếp phía trước và hai bên tả hữu Hàn Tùng Linh tạo điều kiện cho Phi Hồn Dao Nhạc Đại Nguyên và Dao Phong Sư Hồn Bốc Vân Thông nhảy ra sau lưng đánh tập hậu.

Tuy không phải lần đầu Bạch Phong Công Chúa thấy tình lang bị số đông kẻ địch vây công nhưng lần này thấy công thế hung mãnh, đao pháp quá lợi hại cũng phải phát run.

Từ ngoài nhìn tới chỉ thấy đao quang bao phủ cả đoạn thông lộ không thấy

Hàn Tùng Linh đầu.

Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên môi nở nụ cười đắc ý, nghĩ thầm:

- Thì ra tiểu tử này không phải là thần thông gì cho lắm, xem ra mình không cần phải động thủ nữa, thế mà lão đại cứ cuống lên...

Giữa lúc ấy thì giữa màn đao quang chợt thấy một nhân ảnh bay vút lên không.

Nguyên Hàn Tùng Linh đứng giữa màn đao ảnh dày đặc vẫn ung dung ứng phó, khi Đoàn Hồn Đao Lưu Canh Lục xuất chiêu Dạ Xoa Thám Hải đâm tới tiểu phúc thì Hàn Tùng Linh dùng song kiếm đánh bật lưỡi đao, thừa thế phát chưởng đánh lui Đao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên rồi nhảy vút lên cao.

Phi Hồn Đao Nhạc Đại Nguyên và Đao Phong Sưu Hồn Bốc Vân Thông đang phối hợp với lão đại và lão nhị từ phía sau đánh ào tới thì đột nhiên bị mất mục tiêu, chưa kịp thu chiêu lùi lại thì Hàn Tùng Linh từ trên không chúc đầu xuống phát ra hai chỉ.

Kể thì chậm, nhưng diễn biến rất nhanh, từ khi Hàn Tùng Linh đánh lui hai tên phía trước, nhảy lên không đến xuất chỉ điểm xuống hai tên phía sau, tất cả chỉ trong chớp mắt.

Đao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và Đoàn Hồn Đao Lưu Canh Lục vừa mới lùi lại chưa kịp định thần thì nghe vang lên hai tiếng la đau đớn.

Phi Hồn Đao Nhạc Đại Nguyên và Đao Phong Sưu Hồn Bốc Vân Thông lùi sang hai bên thông đạo đứng dựa lưng vào vách đá, một tên ôm lấy vai phải, tên kia ôm vai trái, nét mặt lộ vẻ đau đớn.

Nụ cười trên mặt Cổ Tiêu Thiên tắt biến.

Chỉ mới một chiêu mà trong Tứ Đao Vô Địch thì có hai tên đã bị thương, làm sao mà lão cười được?

Lão rúng động nghĩ thầm:

- Võ công và cơ trí của thiếu niên này hoàn toàn không giống như vẻ ngoài của hắn.

Hàn Tùng Linh đáp xuống, quét mắt nhìn địch nhân, cười hỏi:

- Bốn vị, thế nào?

Đoạn Hồn Đao Lưu Canh Lục gào lên:

- Chúng ta nhất thời sơ suất nên mới bị tiểu tử người thừa cơ ám toán. Tưởng như thế là oai phong lắm hay sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Các hạ khéo đùa! Hàn mỗ nằm giữa vòng vây của bốn vị, họa là kẻ mù mới bị thừa cơ. Hơn nữa tại hạ không dùng ám khí, sao lại bảo là ám toán?

Đoạn Hồn Đao Lưu Canh Lục cứng lưỡi không biết nói sao, tức giận “Hừ” một tiếng.

Hàn Tùng Linh nói tiếp:

- Thôi được, hy vọng lần này bốn vị sẽ không sơ suất nữa. Khi lâm trận, chẳng ai phạm sai lầm quá hai lần phải không?

Rồi nhìn Hoàn Đao Trại Nhật hỏi:

- Cổ Tiêu Thiên! Người vẫn chưa có ý định thu hồi quy ước mình tự đặt ra chứ?

Hoàn Đao Trại Nhật lạnh lùng hỏi:

- Vì tiểu tử người mà ta phá lệ sao?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Chẳng lẽ bây giờ mà người vẫn còn tin chúng là Tứ Đao Vô Địch?

Cổ Tiêu Thiên đáp:

- Có thể đối với người chúng không xứng là Tứ Đao Vô Địch, nhưng không vì thế mà lão phu hủy bỏ quy ước của mình.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Rất tốt!

Rồi nhìn Tứ Đao Vô Địch nói:

- Các vị, chúng ta tiếp tục!

Đao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên nhìn sang Phi Hồn Đao Nhạc Đại Nguyên và Đao Phong Sư Hồn Bốc Vân Thông hỏi:

- Lão tam, lão tứ! Tình hình các người thế nào?

Phi Hồn Đao Nhạc Đại Nguyên nghiêng răng nói:

- Có gì mà phải hỏi? Chỉ cần còn một hơi thở, tiểu đệ quyết liều mạng với tiểu tử này!

Đao Phong Sưu Hồn Bốc Vân Thông tiếp lời:

- Họ Bốc này cũng thế!

Đao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên nhìn Hàn Tùng Linh hỏi:

- Người nghe rõ rồi chứ?

- Có gì mà không rõ? Các vị muốn liều mạng thì dễ thôi!

Đao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên quát to:

- Tất cả xông vào.

Cả bốn tên lại vung đao lao vào, chỉ có một điều khác là trong lúc tấn công, tên nào cũng lưu lại vài phân để sẵn sàng phòng thủ nên so với trước uy thế giảm đi nhiều.

Đặc biệt lão đại Đao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và lão nhị Đoạn Hồn Đao Lưu Canh Lục, vừa xuất đao, tay trái vận sẵn công lực, vừa để bảo mệnh lúc cần thiết, vừa để phòng không để đối phương thoát khỏi vòng vây như lần trước.

Hàn Tùng Linh vẫn cứ thấp thoáng trong màn đao ảnh như làn khói, tránh khỏi tất cả mọi đường đao, cho dù Tứ Đao Vô Địch tăng cường công kích thế nào thì vẫn không sao chạm được tới y phục chàng.

Lại vang lên hai tiếng la thảm và tiếng hai thân người đổ xuống.

Đao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và Đoạn Hồn Đao Lưu Canh Lục biết lão tam và lão tứ lâm nạn, nhưng chưa kịp có phản ứng gì thì chợt thấy giữa màn đao ảnh xuất hiện hai tia chớp màu hồng điểm thẳng tới mình.

Theo phản xạ bản năng, cả hai hồi đao đối phó, nhưng đã quá muộn.

Hai tiếng rú thảm đồng thời phát ra nhưng đều tắc nghẹn lại, Đao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và Đoạn Hồn Đao Lưu Canh Lục cùng buông đao lùi lại ba bốn bước rồi đồng thời ngã ngửa ra, thân thể giật mấy cái rồi nằm yên.

Với khả năng hắc dạ biện vật, Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên nhìn rõ ngay giữa yết hầu lão đại và lão nhị có hai lỗ thủng bằng ngón tay cái sâu hút, nhưng không thấy máu chảy ra.

Phía sau, Phi Hồn Đao Nhạc Đại Nguyên và Đao Phong Sưu Hồn Bốc Vân Thông cũng đã nằm bất động, ắt tình cảnh cũng không khả quan gì hơn.

Nhiều năm qua Tứ Đao Vô Địch lừng danh thiên hạ, hàng trăm cao thủ hắc bạch lưỡng đạo bỏ mạng dưới đao chúng, người trong giang hồ nghe danh chẳng ai không kinh hồn táng đờm, bây giờ chỉ sau vài chiêu đã bị Hàn Tùng Linh trừ danh.

Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên bình thần nhìn thi thể bốn tên thủ hạ giống như chứng kiến một cái gì hết sức bình thường, chẳng thương xót, chẳng ngạc nhiên, cũng không thấy có gì bất ngờ.

Cừu nhân trước mặt, Hàn Tùng Linh cố nén thù hận đã lâu, thấy thái độ Cổ Tiêu Thiên như thế lòng càng thêm thù hận, nhưng vẫn còn nén được.

Một lúc sau, Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên thu liễm mục quang, ngẩng lên nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Tên họ Hàn! Một chiêu Hồng Vân Di Lục Hợp của người uy lực không phải tầm thường.

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi:

- Vì thế người nghĩ rằng Tứ Đao Vô Địch chết không oan, đúng không?

Cổ Tiêu Thiên cười “hô hô” đáp:

- Không sai! Người thật thông minh. Lão phu chính đang nghĩ như vậy.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Chắc không phải bây giờ người mới nghĩ đến?

Cổ Tiêu Thiên gật đầu thừa nhận:

- Đúng vậy! Khi người giương kiếm lão phu đã nhìn ra. Chỉ là lão phu không cảnh báo cho chúng.

- Người sợ làm như thế là không công bằng?

- Hàn Tùng Linh, có lẽ người chưa tưởng đến, trong đạo sinh tồn vốn có sự bất công. Việc chúng đấu với người ngay từ đầu vốn đã không công bằng.

Lão dừng một lúc rồi tiếp:

- Lão phu không cảnh báo, vì biết làm thế cũng vô ích.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Vì sao người không xuất thủ ngăn cản?
- Lão phu biết làm thế sẽ cứu được mạng chúng.
- Nhưng người không làm, bởi vì đã đáp ứng với Hàn mỗ chúng ta sẽ tiến hành một cuộc thư hùng?

Cổ Tiêu Thiên lắc đầu:

- Cũng không phải.

Hàn Tùng Linh nói:

- Ta hiểu rồi. Vì người muốn bảo vệ uy danh của mình?
- Chính thế.

Hàn Tùng Linh nhận xét:

- Người có tác phong của một kẻ gian hùng.

Cổ Tiêu Thiên cười nói:

- Sự thực thì anh hùng hay gian hùng cũng thế cả. Có người coi Tào Tháo là gian hùng, nhưng cũng có người cho đó là anh hùng. Một số người cho Lưu Bị là anh hùng, nhưng nhiều người cho hắn không đáng. Lão phu biết dương kim võ lâm chỉ có người với chúng ta mới xứng được coi là anh hùng. Hàn Tùng Linh! Bất kể anh hùng hay gian hùng, việc họ thành danh là dùng tính mạng, máu và mồ hôi của mình mà có. Khác chẳng chỉ là thủ đoạn mà thôi. Lão phu khâm phục võ công và trí lực của người, nhưng lại chê người chưa thức thời.

- Vì sao?
- Vì người không chấp nhận hiện thực.
- Hiện thực nào?
- Việc thống trị của Tam Phật Đài là hiện thực không thể nào biến đổi.

Hàn Tùng Linh nói:

- Cổ Tiêu Thiên, người khăng định như là hơi sớm một chút.
- Lão phu nói người đừng giận. Sau khi thoát nạn, suốt năm năm qua chúng ta không ngừng tìm người. Vì thế mà người không có cơ hội luyện thành tuyệt học để đủ sức báo thù. Như lão phu vừa nói, trong thiên hạ có rất nhiều chuyện bất

công.

Hàn Tùng Linh không ngờ lúc này, nhắc đến thâm cừu huyết hải mình lại giữ được bình tĩnh như vậy, lạnh lùng hỏi:

- Cổ Tiêu Thiên, người cho rằng ta sẽ nổi giận?

Cổ Tiêu Thiên cười đáp:

- Trước cuộc đấu sinh tử tồn vong, đương nhiên nổi giận là điều tối kỵ. Nhưng tuổi trẻ khí thịnh, đả máu nóng, làm sao khi gợi đến huyết hải thâm thù mà không nổi giận?

- Đương nhiên. Người cũng biết một khi người ta đã nổi giận thì không chỉ vì một vài câu mà nguôi giận, đúng không?

Cổ Tiêu Thiên thấy đối phương bình tĩnh được như vậy, trong lòng chấn động nói:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu không thể không thừa nhận người nói rất có lý, nhưng như vậy chưa đủ.

- Bây giờ thì người không thể biện bác đó là vì công bằng. Trái lại người muốn trước khi động thủ sẽ tạo được một lợi thế tâm lý rất lớn so với đối phương. Người thừa nhận chứ?

Cổ Tiêu Thiên cười nhạt đáp:

- Quả thật lão phu có ý định như thế. Chỉ tiếc rằng người chỉ nhận ra mà không khắc phục được.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Nếu Hàn mỗ nói bây giờ mình không tức giận, người có tin không?

Cổ Tiêu Thiên trả lời ngay:

- Hoàn toàn không tin!

Hàn Tùng Linh nói:

- Quân tử mười năm báo thù chưa muộn, đối với loại hung tàn như các người còn phải kiên tâm hơn. Năm năm qua ta còn chịu đựng nổi, huống chi kéo dài thêm thoáng chốc? Cổ Tiêu Thiên! Năm năm không phải là thời gian ngắn. Người nên tưởng tượng đến một người ôm mối thù hận vô biên, tích tụ qua thời gian đó sẽ trở thành thế nào? Nếu người không tưởng đến thì Hàn mỗ sẽ nói cho người

biết. Người đó ngoài việc luyện võ ra còn nghĩ ra những phương pháp báo thù, vạch ra những kế hoạch hết sức chu đáo, còn lường trước những tình huống mà hiện giờ ta đang gặp phải. Đó là chế ngự sự kích động của mình. Tất cả những biện pháp đó nhằm thực hiện một mục đích duy nhất: báo thù. Vì thế, Cổ Tiêu Thiên, tâm cơ của người chỉ là vô ích! Là kẻ lão luyện giang hồ, nhất định người cũng đã vạch ra kế hoạch chu đáo, nhưng chỉ mấy lời để kích động lòng thù hận, biến ra trở thành người mất lý trí thì không được!

Giọng nói trầm tĩnh, thái độ bình thản đến lạnh lùng của chàng làm Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên phát run.

Hắn trân trân nhìn chàng một lúc mới nói:

- Hàn Tùng Linh, có thể những gì người vừa nói là sự thực, nhưng lúc này đó chưa phải là điều quan trọng nhất.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Thực tế hiện giờ người chỉ có một con đường duy nhất.

Cổ Tiêu Thiên hỏi:

- Một cuộc thư hùng?

Chàng chậm rãi nói:

- Lần này người đoán sai rồi! Con đường duy nhất trước mặt người là địa ngục!

Giọng chàng trở nên tàn khốc:

- Người phải chết! Đúng như cách ta đã vạch ra.

Không những giọng nói mà cả ánh mắt đầy sát khí của chàng làm Cổ Tiêu Thiên lại run lên. Hắn cảm thấy từ sâu trong đáy tâm hồn đang bộc phát nỗi khiếp sợ không sao áp chế được...

Nhưng hắn vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh:

- Tên họ Hàn! Thái độ của người có thể làm cho những kẻ vừa mới xuất đạo khiếp sợ, chưa đánh đã bại...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Cổ Tiêu Thiên! Người đừng ngụy trá vô ích! Sự thực chính người đang khiếp sợ. Mà không chỉ một mình người, hai tên huynh đệ của người cũng sẽ

khiếp sợ như thế! Giống như con nợ gặp phải chủ nợ, nợ nần càng lớn thì sợ hãi càng tăng.

Cổ Tiêu Thiên cười nhạt đáp:

- Người nói như vậy cũng có lý. Chỉ tiếc là người quên mất vấn đề chủ yếu. Kẻ mạnh thì không bao giờ run sợ trước bất cứ địch thủ nào.

- Nhưng các người hoàn toàn không phải là kẻ mạnh. Ít nhất là so với Hàn mỗ.

- Trái lại! Trước mặt ra, người đang gặp nhiều vấn đề bất lợi. Thứ nhất, thực lực của người không đủ, thứ hai, tư tưởng của người đang bị phân tán. Bởi vì đồng bọn người ở Phi Bằng Bang đang gặp nguy cơ. Họa sát môn treo lơ lửng trên đầu chúng.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Xem ra người rất cầm chắc?

Cổ Tiêu Thiên cười hắc hắc đáp:

- Cố nhiên! Lão phu có thể tiết lộ cho người mấy vấn đề. Lực lượng chúng ta ở đó gồm lão đại và lão nhị trong Tứ Đại Kim Cương, cộng thêm “Tam Tuyệt Dao” và bốn trăm võ sĩ của Bạch Vân Trang. Chỉ sợ bây giờ Phi Bằng Bang đã tiêu vong rồi!

- Đó chỉ là tính toán chủ quan của người.

Cổ Tiêu Thiên đặc ý nói:

- Hàn Tùng Linh, lão phu xưa nay hành sự đều rất chu đáo, không làm việc gì mà không cầm chắc. Việc đêm nay cũng không ngoại lệ. Không ai cứu được cả người và Phi Bằng Bang nữa.

Hàn Tùng Linh nói:

- Đấu khẩu không giải quyết được vấn đề. Chúng ta bắt đầu thôi!

Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên bước lên ba bước, từ từ đưa Thất Hoàn đao lên nói:

- Người rút kiếm đi!

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Cái đó người khỏi lo. Khi cần Hàn mỗ tất sẽ rút kiếm.

- Vậy người phát chiêu đi. Đây là cuộc thư hùng, lão phu sẽ lập tức hoàn thủ. Người chết có oán hận hay không cũng thế thôi!

Hàn Tùng Linh bước lên hai bước, vẫn chưa rút kiếm, nhưng giữ thủ thức sẵn sàng xuất thủ.

Lúc đó hai người đã sẵn sàng phát chiêu, nhưng chưa có hành động gì, mắt nhìn nhau không chớp.

Toàn trường sung mãn sát cơ.

Bạch Phong Công Chúa đứng cách chừng một trượng, từ đầu không nói một lời nào, nội tâm vốn đã căng thẳng nay thấy hai đối thủ găm găm nhìn nhau lại càng căng thẳng hơn, nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch.

Nàng biết tình lang của mình hôm nay mới gặp tử địch đầu tiên, và trước mắt sẽ là cuộc chiến vô cùng tàn khốc, không giống như bất cứ cuộc đấu nào trước đây.

Mặc dù giọng nói và thái độ chàng rất trầm tĩnh, nhưng nàng biết nội tâm chàng không hoàn toàn đơn thuần như thế.

Cảnh im lặng nặng nề vẫn chưa bị phá vỡ, áp lực càng dồn lên Bạch Phong Công Chúa nặng nề hơn.

Hai đối thủ vẫn nhìn nhau không chớp, không bỏ sót sự thay đổi nào từ ánh mắt đến cử chỉ địch nhân.

Cổ Tiêu Thiên nói:

- Hàn Tùng Linh! Nếu người không chịu xuất chiêu trước thì lão phu xuất thủ đây!

Lời chưa dứt đã vung đao đâm tới.

Lập tức những ánh chớp lóe lên cùng những âm thanh leng keng nghe rất êm tai.

Không có tiếng đao kiếm chém vào nhau.

Với cuộc đấu của hai đại cao thủ mà nói sau khi phát chiêu chỉ nghe những âm thanh êm ái đó thì giống như chuyện hoang đường, nhưng đó là sự thật.

Đương nhiên bảy chiếc vòng bạc dính ở chuôi đao không phải là vật trang

sức, cũng không phải nhạc cụ để tăng cảm hứng mà có tác dụng uy hiếp và đánh lừa địch nhân.

Những âm thanh đó làm đối phương không thể xác định được hướng đao và tốc độ, làm át đi đao khí, khiến kẻ địch phân tâm, khó phân biệt chiêu thức, làm phân tán sự tập trung.

Tiếng bạc trong trẻo, nhưng âm thanh đó lại làm cho Bạch Phong Công Chúa sợ hãi, căm ghét, tựa hồ như trong đó ẩn chứa ma lực đáng sợ nào đó.

Nhìn qua thì cứ tưởng vô hại nhưng kỳ thực những vòng bạc đó tạo nên uy lực rất lớn.

Hàn Tùng Linh chưa hoàn thủ, dùng bộ pháp tránh đao, và những âm thanh từ bảy vòng bạc gây nên rất nhiều khó khăn trong việc nhận chiêu biện vị.

Tiếng lanh canh phát ra mỗi lúc một nhanh, cuối cùng hòa thành một khối nghe như loạt sấm rền, làm sự cảm nhận không còn giống như trước nữa, sự sợ hãi và căm ghét của Bạch Phong Công Chúa càng tăng.

Đao thế cũng nhanh hơn, chiêu thức ác liệt và hiểm độc hơn, đao khi hòa lẫn với thanh âm những vòng bạc nghe càng đáng sợ.

Hàn Tùng Linh hiểu rằng đối phương quyết không để cho mình có cơ hội hoàn thủ, vì thế chàng buộc phải tìm cách kéo giãn cự ly để bảo đảm an toàn.

Là người lão luyện giang hồ, đương nhiên Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên thừa hiểu tâm ý Hàn Tùng Linh. Ra sức áp sát không để đối phương thoát ra ngoài tầm khống chế của Thất Hoàn đao.

Hàn Tùng Linh nhận ra ý đồ của mình đã thất bại, từ sự nguy cấp mà nảy sinh diệu kế, tuy mạo hiểm nhưng đó là biện pháp duy nhất thoát hiểm.

Năm mươi chiêu đã qua, đó là chiêu thứ năm mươi mốt.

Hàn Tùng Linh di động sang bên trái nửa bước, Cổ Tiêu Thiên liền thi xuất một chiêu Đao Mang Trại Nhật, lưỡi đao chém bổ xuống tay trái đối phương, đao thế nhanh không thể tưởng.

Chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, tay áo Hàn Tùng Linh bị xé rách một đường, máu loang ra đỏ thắm.

Bạch Phong Công Chúa kinh hãi la lên một tiếng.

Cổ Tiêu Thiên cười hắc hắc nói:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu biết người không thoát được mà!

Lợi dụng khoảnh khắc đó, Hàn Tùng Linh bắt người lùi lại thoát khỏi tầm khống chế của đối phương.

Tuy máu loang khắp tay áo, nhưng chàng không chút sợ hãi cười đáp:

- Cổ Tiêu Thiên! Không ngờ đao chiêu nhanh hơn đao khí nên đã làm Hàn mỗ bị thương. Nhưng người đã sai lầm khi để ta thoát khỏi sự khống chế của Thất Hoàn đao, vì thế giá mà Hàn mỗ trả là quá rẻ!

Bạch Phong Công Chúa lo lắng nói:

- Tùng Linh! Hãy mau bế mạch cầm máu rồi hãy nói!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Bạch Phong, vết thương tuy không nhẹ nhưng không làm gì được ta đâu!

Cổ Tiêu Thiên cười nói:

- Cô nương, tình lang của cô làm thế là thúc thời đấy. Vì từ bây giờ hấn cầm máu chỗ này thì lão phu sẽ làm máu chảy chỗ khác, làm thế có ích gì?

Hàn Tùng Linh nói:

- Người sai rồi! Hàn mỗ nói giá này quá rẻ, như thế là người sẽ trả giá đắt cho sai lầm của mình.

- Xem ra người chưa thấy quan tài vẫn còn chưa nhỏ lệ. Bây giờ lão phu chém đứt cổ người xem còn khoác lác nữa không?

Nói xong bước lên.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Bây giờ thì các hạ tiếp chiêu!

Dứt lời phất hai tua kiếm hồng điểm sang.

Cổ Tiêu Thiên cười “hô hô” nói:

- Hàn Tùng Linh! Hồng Vân Di Lục Hợp tuy lợi hại nhưng làm gì được lão phu chứ?

Nói xong vung đao lên đỡ.

Đao pháp của Hoàn Đao Trại Nhật quả là thần kỳ, quả nhiên đôi tua kiếm

công vào thân diệu bao nhiêu cũng không sao xuyên qua được màn đao dày đặc của lão ta.

Mặc dù vậy, hai tia hồng ảnh vẫn tung hoành xung quanh Cổ Tiêu Thiên, lúc trước lúc sau, khi cao khi thấp, thoát tả thoát hữu làm cho lão ta phải lùi dần từng bước, tay không ngừng múa đao phòng thủ, tạo thành một bức tường thép vây kín toàn thân.

Chợt vang lên một tiếng hú như long gầm hổ rống, hồng ảnh chợt biến mất, nhưng thay vào đó là ánh bạc đầy trời.

Một ý nghĩ khủng khiếp lóe lên trong đầu Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên:

- Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt! Không ngờ Hàn Tùng Linh luyện thành chiêu kiếm pháp quảng cổ tuyệt kim đó!

Lão chỉ nghe nói mà chưa nhìn thấy bao giờ, mà kiếm pháp thì quá huyền ảo không sao đối phó nổi.

Nhìn ngân ảnh phủ kín không gian, uy hiếp từng tắc xung quanh mình, với bản năng sinh tồn, Cổ Tiêu Thiên liều mạng vung đao chém vào giữa màn bạc đó.

Không có âm thanh của hai binh khí tiếp nhau mà chỉ có tiếng la đau đớn thoát ra từ miệng Cổ Tiêu Thiên, sau đó là âm thanh khô khốc của thanh đao rơi xuống đất và tiếng thân người đổ phịch xuống.

Kiếm ảnh hoàn toàn tiêu thất.

Hàn Tùng Linh bình thần tra kiếm vào bao, lạnh lùng nhìn đối phương.

Con chim anh vũ sà xuống đậu lên vai chàng nói:

- Tiểu Linh, xong rồi!

Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên cố sức ngồi lên, nhưng bấy giờ mới nhận thấy tứ chi đã không còn điều khiển được nữa, một cơn lạnh chạy dọc sống lưng.

Hàn Tùng Linh bước lên hai bước hỏi:

- Người biết chiêu kiếm đó là gì chứ?

Cổ Tiêu Thiên thở dài nói:

- Lão phu không ngờ người luyện thành chiêu tuyệt học Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt. So với nó thì Hồng Vân Di Lục Hợp chỉ mới được coi là khởi thức. Nhưng..

- Nhưng sao?

- Chiêu kiếm có tên Kiếm Phi Cửu Châu Tuyết, lẽ ra nên có chín kiếm mới phải.

- Không sai! Trên tứ chi người ta đã xuất tám kiếm, vẫn còn để dành một kiếm.

Cổ Tiêu Thiên thần thờ nhắc lại:

- Còn một kiếm...

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Người biết Hàn mỗ để dành làm gì chứ?

Giọng Cổ Tiêu Thiên đã hầu như vô thức:

- Lấy đầu ta!

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Người đoán đúng.

- Vậy thì hạ thủ đi!

- Lúc này ta chưa vội.

- Chẳng lẽ người mềm lòng?

Hàn Tùng Linh cười to nói:

- Mềm lòng đối với người? Cổ Tiêu Thiên, chẳng lẽ người cho là Hàn mỗ nhân từ như vậy?

Cổ Tiêu Thiên nói:

- Chết một trăm lần, một ngàn lần thì chung quy chỉ là một mạng mà thôi. Lão phu đã không cần thì người cần nó làm gì?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Không làm gì cả. Nhưng Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm giết người không lưu huyết. Mà Hàn mỗ thì cần thấy máu người, giống như trong bức tranh vẽ cảnh tượng dưới Tam Phật Đài năm năm trước.

Chàng nói xong cúi nhặt thanh Thất Hoàn đao lên, nhưng chưa hạ thủ ngay.

Cổ Tiêu Thiên nhắm mắt lại.

Hàn Tùng Linh nói:

- Cổ Tiêu Thiên! Thanh đao này sẽ ấn dần từng phân một vào cổ họng ngươi!

Giọng Hàn Tùng Linh hết sức lạnh lùng và tàn nhẫn, không mang chút nhân tính nào, ánh mắt cũng lạnh lùng như con sói trước con mồi.

Cổ Tiêu Thiên lại mở mắt ra, nét mặt trở nên bình thản:

- Hàn Tùng Linh, cái đó cũng nằm trong kế hoạch trả thù của ngươi?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai. Ta biết các ngươi đều không sợ chết. Bởi vì các ngươi đã thấy quá nhiều người chết dưới tay mình. Vì thế Hàn mỗ cần làm cho các ngươi khiếp sợ. Ngươi nói đúng. Việc đó nằm trong kế hoạch trả thù của ta.

Cổ Tiêu Thiên chợt phát ra một tràng cười cuồng điên nói:

- Ha ha... Hàn Tùng Linh! Khi lão phu thất thủ đã biết mình nhất định sẽ chết. Vì thế lão phu không sợ. Lúc này lão phu sống cũng không bằng chết, bởi đó là sự giải thoát. Ngươi đừng nằm mộng!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Cổ Tiêu Thiên, khi ngươi tận mắt nhìn thấy máu từ ngực mình chảy ra, sẽ lập tức thay đổi quan niệm.

Nói xong đưa mũi đao nhằm vào giữa ngực cừu nhân đâm xuống rất chậm.

Cổ Tiêu Thiên ngưng thở, người lạnh đi.

Sau khi ấn vào chùng hai tấc, Hàn Tùng Linh lách nhẹ lưỡi đao, lập tức một vòi máu vọt lên cao.

Cổ Tiêu Thiên toàn thân run bần, miệng phát ra một tiếng rên.

Hàn Tùng Linh lại lách ngược lưỡi đao thêm một tấc, máu phun ra càng nhiều hơn.

Ánh mắt Cổ Tiêu Thiên lộ rõ nỗi khiếp sợ, các thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Cổ Tiêu Thiên, bây giờ mũi đao còn cách tim ngươi một tấc. Tính mạng

người còn rất ngắn.

Cổ Tiêu Thiên chột la lên:

- Hàn Tùng Linh! Để lão phu nói...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Lúc này ta không để người nói gì cả. Vì lúc giết những kẻ bất hạnh, các người không cho họ nói. Hàn mỗ chỉ cần người chết, chết một cách chậm rãi.

Cổ Tiêu Thiên nói:

- Hàn Tùng Linh, người võ ngực tự cho mình là người nghĩa hiệp, nhưng hành động còn tàn bạo hơn một tên ma đầu.

- Hàn mỗ không tự cho mình là người nghĩa hiệp. Ta cũng không có lòng nhân từ của một bậc nghĩa hiệp mà chỉ có lòng thù hận. Vì thế ta cần lấy máu các người, nỗi sợ hãi và tiếng rên la của các người để làm thỏa nỗi thù hận đó.

Cổ Tiêu Thiên thống khổ nói:

- Hàn Tùng Linh, bất cứ người luyện võ nào cũng muốn xưng hùng thiên hạ. Thủ đoạn của lão phu tuy độc ác nhưng chẳng qua cũng là phục vụ cho mục đích đó mà thôi. Những người chết thì đã chết rồi. Cho dù người làm lão phu thống khổ tới đâu cũng không thể thay đổi được quá khứ nữa. Những gì mà người mất đi vĩnh viễn không đòi lại được. Người có làm gì ta lúc này nhiều lắm cũng để lại trong ký ức một khoảnh khắc về bức tranh kinh hoàng mà người tạo ra thôi, không xoa dịu được nỗi thù hận trong lòng người. Vậy thì người khổ tâm như vậy làm gì?

Nói xong đưa hết tàn lực nhổm lên.

Thanh đao ấn sâu xuống cắm ngập vào tim, một vòi máu phun vào người và mặt Hàn Tùng Linh, nhưng chàng vẫn đứng nguyên, không rút đao ra.

Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên đã nói không sai.

Sự tra tấn tàn khốc không làm dịu đi nỗi thù hận trong lòng chàng, cũng không bao giờ khiến chàng lấy lại được những gì đã mất.

Vĩnh viễn không bao giờ!

Hành động mà chàng đang làm, nhiều lắm cũng để lại trong ký ức một khoảnh khắc về bức tranh kinh hoàng mà chàng tạo ra thôi!

Hàn Tùng Linh chột thấy nước mắt mình trào ra, hòa với máu của cừu nhân.

Đối với chàng lúc này, nước mắt đó còn mang nhiều đau xót, sâu khổ hơn cả máu.

Chàng cảm thấy lòng mình tê tái, thần thờ rút đao ra ném bên cạnh thi thể Cổ Tiêu Thiên.

Bạch Phong Công Chúa bước lại gần, không nói gì dùng khăn lau cả nước mắt lẫn máu trên mặt chàng.

Nàng mong chàng khóc to lên để với đi nỗi đau thương và sâu hận.

Chẳng những chàng không khóc to mà nước mắt cũng ngừng chảy. Nỗi kích động qua đi, chàng lại hình dung đến những cuộc chiến khác chờ mình phía trước, còn ác liệt và tàn khốc hơn những gì đã xảy ra.

Tung hoành khắp thiên hạ, tiến hành những cuộc long tranh hổ đấu, trước sau rồi cũng chỉ là chiến trường. Trừ phi người rút chân ra khỏi chiến trường đó, nếu không buộc phải tìm mọi biện pháp để giết người và không bị giết, bảo vệ sự sinh tồn của bản thân.

Bầu trời phía đông bắt đầu ửng hồng. Bóng đêm lùi dần, nhường chỗ cho ánh bình minh.

- o O o -